

[Ole Henriksen]

offentlige aftalenævn om at undersøge, om man ikke kunne slække lidt på de ultimative krav, men det ville man ikke. Som vi også har fået at vide her, er det den overordnede politik fra regeringens side, som her slår igennem, og som betyder, at forligsmanden måtte opgive; han kunne simpelt hen ikke nå til nogen som helst løsning på dette felt. Derfor synes jeg nok, at ministeren må overveje, om ikke der er behov for lidt mere omskoling af dem, der forhandler for dette offentlige nævn, således at de bliver klar over, at overenskomstforhandlinger altså ikke er noget med ultimative krav.

SF har derfor også foreslået, at man i stedet for burde have udpeget en opmand for et stykke tid siden og fået denne opmand til netop at få fat i det samlede overenskomstkompleks og til også at løse op for et forlig. Det har et flertal her i folketinget altså ikke villet være med til, og vi kan da kun beklage, at man ikke kan få nogen normale overenskomstforhandlinger, heller ikke på dette område.

Jeg vil gerne, hvis ministeren kommer herop, bede om at få bekræftet, at de 2 pct., der her er tale om, ikke har nogen præjudicerende virkning for de kommende overenskomstforhandlinger, der føres i resten af de eksisterende overenskomstområder. Nu ved jeg ikke, hvad ministeren vil svare, og der er selvfølgelig ikke nogen, der siger, at der ikke også kan blive tale om 2 pct. for de andre områder. Det er jo muligt, men i hvert fald ville jeg gerne have bekræftet, at man ikke i aftalenævnet kan stille sig op og sige, at her er det også de 2 pct. – lige så klodset, som man har gjort det her med maskinmestrene.

Jeg skal ellers henvise til vores bemærkninger i betænkningen og også til vores bemærkninger ved første behandling. Resultatet for SF er jo, som vi har nævnt det, at vi undlader at stemme ved den afstemning, der kommer.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg skal gentage, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen af dette lovforslag: at VS er og bliver principiel modstander af statslige indgreb i overenskomsterne og suspensioner af strejkeretten. Vi må kræve og arbejde for, at lønarbejderne og deres organisationer har

fuld forhandlings- og aktionsfrihed for deres krav til løn- og arbejdsforhold.

Under udvalgsarbejdet har vi fået bekræftet de oplysninger, vi har fået af de forskellige organisationer om, at der i dette tilfælde ikke har været noget som helst, der på nogen måde kan berettige ordet »forhandling«. Der har kun været tale om ultimative krav fra de lokale aftalenævn. De møder, der har været afholdt, har i forhandlingsmæssig henseende kun kunnet betragtes som tidsspilde. De har ikke haft nogen forhandlingsmæssig betydning. Man kan derfor frygte, at fremtiden vil blive sådan, at det offentlige aftalenævn fremsætter sine ultimative krav, indkalder til et par skinforhandlingsmøder, tilkalder hjælp fra folketinget, og at folketinget derefter lovgiver om overenskomstområderne. Den udvikling er vi imod. Vi ønsker ikke en udvikling på Grønland, hvor forhandlingsretten, den frie forhandlingsret, og strejkeretten i princippet er sat ud af kraft, og det er den tendens, vi er inde på. Det er en udvikling, vi kan frygte bliver knæsat med dette her. Derfor vil vi stemme imod.

Ministeren for Grønland (Tom Høyem):

Så godt spiller klaveret ikke, sagde hr. Søren B. Jørgensen, og jeg tror, det er en opfattelse, vi alle sammen har. Det er ikke nogen specielt festlig anledning, vi har afbrudt folketingets ferie i, men det har altså af alle været skønnet, at det var en absolut nødvendig handling at foretage. Derfor er jeg glad for, at vi har kunnet gennemføre et udvalgsarbejde, selv om, som hr. Ole Henriksen sagde, det naturligvis var lidt forceret. Men jeg er også glad for alle de positive tilsagn, der er givet, og jeg har fuld forståelse for, at for socialdemokratiet har det været overordentlig vanskeligt at nå til det standpunkt. Jeg er glad for, at man er nået til det.

Jeg blev bedt om at kommentere nogle enkelte ting. Både hr. Ole Henriksen og hr. Søren B. Jørgensen har nævnt de 2 pct. og har bedt om, at jeg skulle bekræfte, at det ikke er noget knæsat princip for resten af forhandlingerne. Jeg har sagt i udvalget og gentager også her, at vi er tre parter i det offentlige aftalenævn, nemlig hjemmestyret, kommunerne og staten, og vi skal være enige om et mandat. Men jeg har også sagt og vil gentage og bekræfte her, at hver enkelt for-